

Sentencja

Artykuł 4 ust. 1 lit a) dyrektywy Rady 2011/96/UE z dnia 30 listopada 2011 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania mającego zastosowanie w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich w brzmieniu zmienionym dyrektywą Rady 2014/86/UE z dnia 8 lipca 2014 r. należy interpretować w ten sposób, iż sprzeciwia się on przepisowi podatkowemu ustanowionemu przez państwo członkowskie spółki dominującej, takiemu jak przepis rozpatrywany w postępowaniu głównym, przewidującym, że wypłata dywidendy przez spółkę dominującą podlega opodatkowaniu podatkiem, którego podstawę stanowi kwota wypłaconej dywidendy, w tym dywidendy pochodzącej od spółek zależnych tej spółki niebędących rezydentami.

(¹) Dz.U. C 335 z 12.09.2016.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per la Sicilia (Włochy) w dniu 23 listopada 2016 r. – Emmea Srl, Commercial Hub Srl/ Comune di Siracusa i in.

(Sprawa C-595/16)

(2017/C 239/25)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per la Sicilia

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Emmea Srl, Commercial Hub Srl

Strona pozwana: Comune di Siracusa, Assessorato delle Attività Produttive per la Regione Siciliana, Libero Consorzio Comunale – obecnie Provincia di Siracusa, Camera di Commercio di Siracusa

Postanowieniem z dnia 27 kwietnia 2017 r. Trybunał (dziesiąta izba) orzekł, że wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym przedłożony przez Tribunale amministrativo regionale per la Sicilia postanowieniem z dnia 20 października 2016 r. jest oczywiście niedopuszczalny.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 1 lutego 2017 r. – Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato/Wind Telecomunicazioni SpA

(Sprawa C-54/17)

(2017/C 239/26)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato

Druga strona postępowania: Wind Telecomunicazioni SpA

Pytania prejudycjalne (¹)

1) Czy art. 8 i 9 dyrektywy 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. (²) stoją na przeszkodzie takiej wykładni odpowiednich krajowych przepisów transponujących (ustanowionych, odpowiednio, przez art. 24 i 25 kodeksu konsumenta), zgodnie z którą uznaje się, że podlega zakwalifikowaniu jako „bezprawny nacisk” i, zatem, jako „agresywna praktyka handlowa” mogąca „w istotny sposób” ograniczyć swobodę wyboru lub postępowania przeciętnego konsumenta takie zachowanie operatora telefonicznego, które polega na braku poinformowania [konsumenta] o zamieszczeniu na karcie SIM określonych usług telefonicznych (np. usługa automatycznej sekretarki lub dostępu do Internetu), szczególnie w sytuacji, w której samemu operatorowi telefonicznemu nie zostaje przypisane żadne rzeczywiste, dodatkowe i odmienne zachowanie?

- 2) Czy pkt 29 załącznika I do dyrektywy 2005/29/WE [...] należy interpretować w ten sposób, że „dostawa niezamówiona” ma miejsce wtedy, kiedy operator telefonii komórkowej żąda od swojego klienta wynagrodzenia za usługę automatycznej sekretarki lub dostępu do Internetu i to w sytuacji charakteryzującej się tym, że:
- operator telefoniczny, w momencie zawierania umowy telefonii ruchomej, zaniechał poprawnego poinformowania konsumenta o okoliczności, że usługi automatycznej sekretarki i dostępu do Internetu zostały zamieszczone na karcie SIM z takim skutkiem, że konsument może potencjalnie korzystać z rzeczonych usług bez dokonywania ustawień ad hoc (setting);
 - w celu faktycznego skorzystania z tych usług konsument musi jednak wykonać konieczne do tego operacje (na przykład, wybrać numer automatycznej sekretarki w telefonie lub wprowadzić polecenia, które pozwalają na połączenie z Internetem);
 - operatorowi nie można niczego zarzucić jeżeli chodzi o tryb techniczny i operacyjny, za pośrednictwem których konsument faktycznie korzysta z tych usług, ani w odniesieniu do nieodłącznych takim trybom informacji i cen samych usług, ale przypisane mu zostaje jedynie wspomniane zaniechanie poinformowania [konsumenta] o zamieszczeniu usług na karcie SIM?
- 3) Czy ratio dyrektywy „ogólnej” 2005/29/WE, jakim jest „sieć zabezpieczeń” dla ochrony konsumentów, a także motyw 10 i art. 3 ust. 4 tej samej dyrektywy 2005/29/WE, stoją na przeszkodzie uregulowaniu prawa krajowego, które przywraca ocenę poszanowania szczególnych obowiązków przewidzianych przez dyrektywę sektorową 2002/22/WE⁽³⁾ w ochronie użytkowników, w ramach zastosowania dyrektywy ogólnej 2005/29/WE w przedmiocie nieuczciwych praktyk handlowych, wyłączając w konsekwencji interwencję urzędu właściwego do zwalczania naruszenia dyrektywy sektorowej w każdym przypadku, kiedy możliwe jest także ustalenie wystąpienia nieuczciwej praktyki handlowej?
- 4) Czy zasadę szczególności usankcjonowaną przez art. 3 ust. 4 dyrektywy 2005/29/WE należy rozumieć jako zasadę regulującą stosunków pomiędzy porządkami prawnymi (porządek prawny ogólny i porządek prawny sektorowy), lub stosunków pomiędzy przepisami prawa (przepisy prawa ogólne i przepisy prawa szczególne), lub, jeszcze, stosunków pomiędzy urzędami odpowiedzialnymi za regulację odpowiednich sektorów i nadzór nad nimi?
- 5) Czy pojęcie „kolizji”, o którym mowa w art. 3 ust. 4 dyrektywy 2005/29/WE, można uznać za spełnione tylko w przypadku radykalnej sprzeczności pomiędzy przepisami uregulowania w przedmiocie nieuczciwych praktyk handlowych i innymi przepisami wywodzącymi się z prawa Unii, które regulują specyficzne zagadnienia sektorowe praktyk handlowych lub czy jest wystarczające, aby omawiane przepisy narzucały reżim niezgodny z uregulowaniem w przedmiocie nieuczciwych praktyk handlowych w odniesieniu do specyfiki sektora, powodujący zbieg norm (Normenkollision) względem tego samego konkretnego przypadku?
- 6) Czy pojęcie przepisów prawnych Wspólnoty, o którym mowa w art. 3 ust. 4 dyrektywy 2005/29/WE, uwzględnia jedynie przepisy zawarte w rozporządzeniach i dyrektywach europejskich oraz w normach dokonujących ich bezpośredniej transpozycji czy też dotyczy ono także przepisów ustawowych i rozporządzeń wykonawczych [w przedmiocie] zasad prawa europejskiego?
- 7) Czy zasada szczególności, usankcjonowana w motywie 10 i art. 3 ust. 4 dyrektywy 2005/29/WE, art. 20 i 21 dyrektywy 2002/22/WE oraz art. 3 i 4 dyrektywy 2002/21/WE⁽⁴⁾ stoją na przeszkodzie takiej wykładni odpowiednich krajowych przepisów transponujących, zgodnie z którą uznaje się, że ilekroć w sektorze regulowanym, objętym sektorowym uregulowaniem „konsumpcyjnym” przyznającym uprawnienia regulacyjne i sankcyjne urzędowi sektora, ma miejsce postępowanie podpadające pod pojęcie „praktyki agresywnej” na mocy art. 8 i 9 dyrektywy 2005/29/WE lub „w każdych okolicznościach agresywnej” na mocy załącznika I do dyrektywy 2005/29/WE, zawsze musi znaleźć zastosowanie uregulowanie ogólne w przedmiocie nieuczciwych praktyk, i to także wtedy, kiedy istnieje uregulowanie sektorowe, przyjęte w ochronie konsumentów i oparte na założeniach prawa Unii regulującego te same „praktyki agresywne” i „agresywnej w każdych okolicznościach” lub, w każdym razie, te same „praktyki nieuczciwe”?

⁽¹⁾ Uwaga: została tutaj przyjęta wzrastająca numeracja pytań prejudycjalnych, odmiennie od numeracji zawartej w postanowieniu o odesłaniu prejudycjalnym, w którym zawarte zostały dwie grupy pytań z pominięciem numeracji wzrastającej.

⁽²⁾ Dyrektywa 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniająca dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („Dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych”) (Dz.U. L 149, s. 22).

⁽³⁾ Dyrektywa 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej) (Dz.U. L 108, s. 51 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 13, t. 29, s. 367).

⁽⁴⁾ Dyrektywa 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa) (Dz.U. L 108, s. 33 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 13, t. 29, s. 349).